

Blue Beret

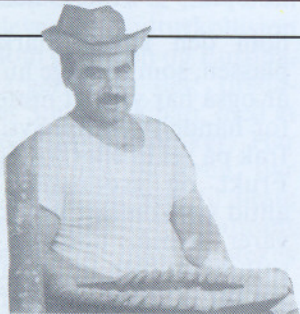
NR. 4/XIII, OKTOBER 1984
DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

Ministerbesøk

●● Hektiske dager for forsvarsminister Anders C. Sjaastad med følge i Sør-Libanon: Politiske samtaler i Beirut og UNIFIL HQ, og inspeksjon av verkstedkompani og bataljon sto på statsrådets tette program.

Midten

Historisk marked

●● Myldrende og hektisk liv på Markedsplassen — Souk El-Khan — hver tirsdag. En av de best kjente og største markedsplassene i Libanon, med en historie som strekker seg tilbaks til korsfartertiden.

Side 6

TENDERS GNIDSEL

- Improvisasjon er uunnværlig også på tannlegekontoret, men la ikke provisories skremme noen fra et dentalbesøk.
- Og skal vi tro framtidsprogrammeringer, er det avsatt midler til nytt tannlegeutstyr for kontingent 15 og 16!

MARKEDSDAG

Souk El-Khan er en samlingsplass med mange hundre år lange tradisjoner.

SOUK EL-KHAN, for oss bedre kjent som "Markedsplassen." Et eksotikkens sted for hvem Midt-Østen er et mindre kjent område eller for dem som er for unge til å huske gamle dagers markeder på mer hjemlige trakter.

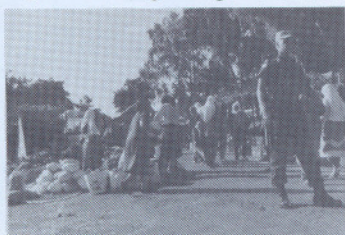
I dag er Markedsplassen en blanding av nytt og gammelt, et skjæringspunkt for den årtusengamle arabiske kultur og den tiltagende europeiske innflytelse også i denne del av Libanon — en del som gjennom relativ isolasjon er holdt for å være mindre preget av europeiseringen enn mange andre deler av landet.

Korsfarerhistorie

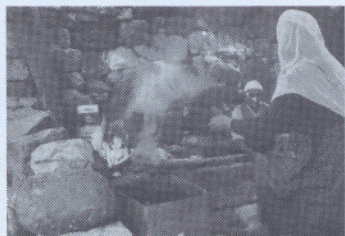
Markedet har vært der i hva vi ofte benevner som uminnelige tider, og er i hvert fall kjent fra korsfarertiden, da korsfarere på vei til den hellige stad, Jerusalem, passerte i egnene der den norske bataljonen i dag har sitt tilhold. I byen Hashbaiya er det en stor, gammel borg som stammer fra korsfarertiden, fra perioden 1070-1290 en gang.

Korsfarerne er bare blant de mange som har vært in-

Handelsplassen nedenfor KpAs hovedkvarter er et yrende liv hver tirsdag, som den har vært det i mange hundre år, fra den tid korsfarerne ferdedes på disse trakter. Souk El-Khan er faktisk en møteplass i Midt-Østen.

KpA har oppsyn blant annet med trafikkavviklingen.

Shish Kebab grilles fra ferskt kjøtt.

Handelen går livlig, et kjøp gjøres opp.

Grønnsaker er en viktig vare på markedet.

Mye god, libanesisk mat å få på Souk El-Khan.

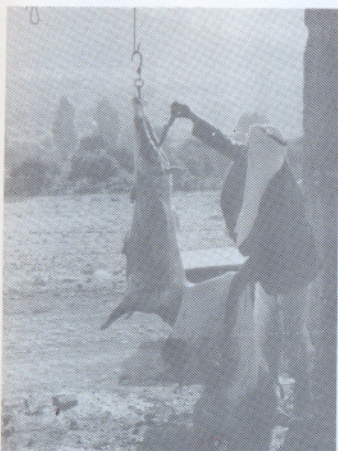
Sta som et esel!

nom den kjente markedsplassen, som i mange hundre år også har vært et møtested for handelsfolk fra Syria og Irak på vei til eller fra Egypt. Frukt og grønnsaker har alltid vært omsatt her, kjøttvarer likeså, honning var søtningsmidler før man tok sukker i bruk, stoffer og glass kom til etter hvert. Allerede på den tiden var Damaskus, hovedstaden i Syria, kjent for sine broderier, også i dag et viktig handelsobjekt.

Velkjent

Også i nyere tid har Souk El-Khan vært et velkjent handelssted, selv om situasjonen etter den israelske okkupasjonen har begrenset manges muligheter til å komme dit. Tidligere i vårt århundre fortsatte handelsmenn å komme fra Syria og Palestina, ikke bare fra hele Libanon.

Souk El-Khan har på

Slakting på tradisjonelt vis.

grunn av de politiske forholdene blitt til et mere lokalt marked enn det tidligere har vært, men var et av de største og best kjente markeder i hele Libanon. Likevel kommer en hærske- re mennesker dit hver tirsdag formiddag, og A-kompaniet har utplassert soldater for blant annet å ta seg av trafikkavviklingen hver markedsdag.

Fargerikt

Souk El-Khan er en av de største attraksjonene for norske mannskaper stasjonert i NORBATT, og et av de steder som best er egnet til å hensette en til ennå ikke svunne tider, i et land som opplever en kulturkollisjon mellom Orienten og Europa.

Fargerikt er det, tirsdagens Souk El-Khan, med et mylder av mennesker. Her omsettes sau og kveg, dyr slaktes og går rett til neste stopp i gaten — "restaurant kvartalet" — hvor de stekes og grilles, til Shish Kebab og andre delikatesser.

Handelen på nedre del går som vi formoder den har gjort i århundrer, med høylytt kjøpslåing og prutting, lenger opp i dalsida har kremmerne slått seg ned med boder og tepper, og det er få ting som ikke er å oppdrive. Men mest går det i bruksgjenstander, husholdningsutstyr og massevis av klær. Tidvis kan det for en utenforstående betrakter være vanskelig å vite hva det er flest av, kjøpere eller selgere, men for den samme på sidelinja er det uansett et fascinerende skue vel verdt å få med seg.

●● Kontingent tretten er godt over halvveis, det nærmer seg tiden for å lage oppsummeringer og trekke konklusjoner. En rekke viktige besøk er blitt avlagt den norske FN-styrken de siste par måneder, fra ledelsen for vår oppsettende avdeling, FD14/IR4, Force Commander og Deputy Force Commander, til Generalinspektøren for Hæren og Forsvarsministeren.

●● Det er flere sider ved FN-tjenesten i Libanon som stading vil måtte være under diskusjon: Den politiske siden, kontinuerlig vurdert av Regjering og Storting, og den militære, best vurdert av vår militære ledelse, men med tungtveiende argumenter og erfaringer fra felten i Libanon, av de tjenestegjørende avdelinger.

●● Et aspekt knyttet til det siste er den kontinuitet mange vil føle som en utstrakt fordel og nødvendighet for at bataljon og andre avdelinger skal fungere best mulig. At ikke hvert kontingent er et avsluttet kapittel i boken norsk FN-tjeneste i Libanon, men at mange nøkkelstillinger med fordel kan besetter for en lengre periode enn seks måneder.

●● En forlengelse av denne diskusjonen kommer i form av den hjemlige prioritering av FN-styrken. Er det en motsetning mellom ønsket om å trens flest mulig i Libanon for å styrke mobhæren og det å ha en maksimalt effektiv og dyktig styrke stående i UNIFIL? En grunnleggende diskusjon om dette spørsmål ville være ønskelig ikke minst sett fra de i aktiv tjeneste i Libanon.

DYNASTIET GEMAYEL

Lt. Leraand.

Fenr. Østad.

Blue Beret er organ for Den norske FN-styrken i Libanon.
Redaksjon i kontingent XIII:
Lt. Dag Leraand og fenr. Per Egil Østad.
Trykk: Zavallis Press Ltd. Nicosia, Kypros.

**BLUE
BERET**

Med falangistlederen Pierre Gemayels død i slutten av august mistet Libanon en av sine mest markante politikere gjennom tidene, det mektige falangistpartiet sin leder, og den innflytelsesrike kristne Gemayel-klanen sitt overhode.

Fra kampen for selvstendighet, dannelsen av falangistpartiet — inspirert av 30-årenes Tyskland fra deltaelsen i Berlin-OL 1936 — fram til setet i dagens libanesiske regjering har få politikere spilt en så sentral rolle i det moderne Libanon. Pierre Gemayel ble selv aldri landets president, men så to av sine sønner valgt til vervet:

Bashir Gemayel ble drept før han kunne tiltre som president, 14. september 1982. Dagen etter startet massakren i flyktningeleirene Sabra og Shatila, iverksatt av de høyreekstreme falangiststyrkene. Seks dager etter Bashirs død var hans bror Amil Gemayel valgt til Libanons nye president, en stilling han ennå innehar.

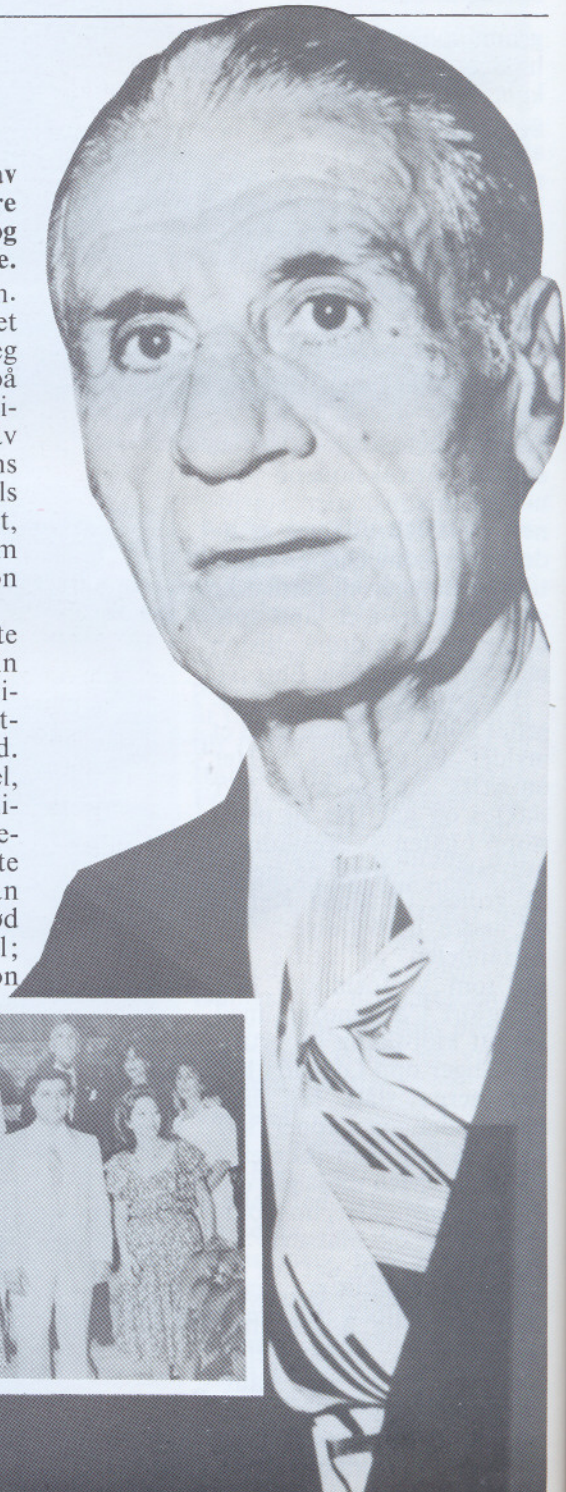
Gemayel-klanen er en av de sterkeste grupperingene blant den kristne minoriteten i Libanon, og Pierre Gemayel var i en menneskealder den ubestridte maronitt-lederen, og mange pessimistiske røster har hevet seg om falangistpartiet — Kataib — og dets framtid etter Sheik Pierres død, "han som holdt det sammen".

Pierre Gemayel var patriarken, den yngste av de seks Gemayel-barna, Bashir, var den uregjerlige militære

lederen, Amin politikeren. Bashir Gemayel var elsket og hatet — og erobret seg en maktbasis grunnlagt på kontroll over en sterk militia, som sto bak mange av de stygge feidene i Libanons borgerkrig. Han var Israels venn og ønskepresident, valgt samme sommere som Israel okkuperte Libanon for andre gang.

Amin Gemayel var ofte i politisk konflikt med sin bror, men var klar kandidat til å overta presidentvervet etter Bashirs død. Han var da førti år gammel, og var allerede ti år tidligere blitt en av det libanesiske parlamentets yngste delegerte — en plass han også arvet, etter sin avdød onkel Maurice Gemayel; slik den politiske tradisjon er i Libanon.

Pierre Gemayel — "symbolet på Libanon" som magasinet La Revue du Liban kalte ham i en minneomtale. På det lille bildet: Patriarken bak sin sønn Bashir, da han ble valgt til president i 1982, bak til venstre den andre sønnen, Amin, som i dag er Libanons statsoverhode.

— Fantastisk godt miljø på Opsen, hvor alle er på fornavn, sier nordmennene som jobber ved i Ops-rommet i UNIFIL HQ. Korp. Stein Strømmen, Ringerike

UNIFIL Ops, hit kommer rapporter fortløpende fra alle styrkens advelinger. Blir loggført og sjekket, to ganger i døgnet går en fullstendig rapport til FN-hovedkvarteret i New York. Nervesenteret i den militære delen av FN-styrken i Libanon, hvor, også nordmenn tjenestestegjør.

— Her har vi løpende kontroll med bataljonene, forteller vakthavende offiser i UNIFIL Ops, kaptein Kjell Ove Orderud, ved hovedkvarteret på andre perioden i strekk. — Bataljonene sender rapporter om hendinger i sine AO, og vi setter det sammen til samtlige rapporter. For oss gjelder det så å bringe fakta på det rene. Det kan være at vi må kontakte bataljonene for å få mer utdypende informasjon enn hva de opprinnelig har gitt oss. For oss gjelder det nemlig å forsøke å se et mønster i hendingene omkring i UNIFIL AO. Hvis detaljene rundt en hendig

NERVESENTERET

er identiske med hva som har funnet sted på annet hold, kan det for oss tre fram et mønster som den enkelte bataljon ikke er i stand til å øyne. Derfor kan detaljer for oss være svært viktige.

Logger

Fra bataljonene skjer det en løpende rapportering, og det er derfor ikke mulig å si at den eller den tid på døgnet er den mest hektiske tid for UNIFIL-opsen, her kan ting skje når som helst. Den fortløpende loggføring avstedkommer to fullstendige rapporter pr 24 timer — en "Summary of incidents", som oppsummerer alt som har skjedd i AO siste 12 timer.

— Og her må vi presentere fakta, ikke antakelser og vurderinger, sier kaptein Or-

derud. — Hvis ikke, skriver vi "ubekreftede rapporter".

Den tolv timersrapporten som sammenstilles i opsen — eller korrekt betegnet "Current Ops" — går til Midt-Østen kontoret i FNs hovedkvarter i New York, for gjennomlesning og analyser av kyndige folk. Dit går også tilsvarende rapporter fra andre FN-styrker og -grupper i regionen.

Rapportene fra hver 12. time går også ut til bataljonene, mens Force Commanders kontor blir holdt fortløpende orientert om ting av betydning som skjer i AO. FC blir dessuten spesielt briefet hver morgen, videre gir vakthavende offiser en morgenbrief før han går av etter sin tolv timersvakt hver morgen. Vaktene i UNIFIL Ops er av tolv timers varighet, med skifte 0700 og 1900.

Flere seksjoner

Hva som vanligvis betegnes

som UNIFIL Ops er hva egentlig er Current Ops, hvor blant andre kaptein Orderud har sitt virke. Men Opsen består også av andre celler, av MIO-cellen, av training, som blant annet tar seg av mobiliseringsspørsmål, Cedar-øvinger og andre praktiske øvinger; plans som har med utplassering av styrken å gjøre; og kommunikasjonsseksjonen, som står for den militære radiodelen.

Av de seks VO-ene er det bare én nordmann, men flere jobber i Opsen, blant dem oberstløytnant Lars Finstad som har stillingen som ADCOS. På plass er også oberst Singstad — den nye norske kontingentsjefen etter at general Lund trer tilbake — som vil inneha lederstillingen for Opsen, som DCOS OPS.

En . . . to . . . treekk !

— NORBATT er den eneste av bataljonene her som fortsatt bruker det originale utstyret beregnet for lettfelt-sykehus. Det er nedslitt og mindre egnet til vårt bruk, men hvis Vårherre og Lund vil, er det utskiftninger forestående. På papiret er vi lovet nytt utstyr, om enn ikke prioritert på budsjettet før i kontingent 15 og 16

Sier kaptein Håkon Tande, bataljonens tannlege, som har erfart at improvisasjon må til for å takle utstyrs-mangel og uforutsette problemer. Som en sjøkomponert røntgenstol er ett eksempel på. Eller operasjons-lampen som har deler fra blant annet en Volvo-jeep. —NORBATT har folk som forstår seg på mye forunderlig, fortsetter Tande, — fra sambandsfolka via en allsidig tannlege til våre egne "fagfolk" i sanitetstroppen, og ikke minst lt. Grønvold på verkstedet som har fikset og ordnet mye for oss.

Utskiftninger

Det ser noe gammelmodig ut, tannlegeutstyret på sykestua i Saqi, sammenligne som man ikke urimelig gjør med et moderne tannlegekontor i gamlelandet. Men kaptein Tande sier at utstyret slett ikke er så dårlig, men at det er beregnet på akuttbehov i ordets rette betydning: Smertefri, ubehagsfri behandling, for et lettfelt-sykehus. Men det er ikke det man driver tannlegetjenesten som i FN-bataljonen i dag, derfor etterlyses og ønskes visse utskiftninger av utstyret.

—Og selvsagt har strømforsyningen vært et betydelig problem og et hinder for å få gjort en fullgod jobb. Sa kapteinen kvelden

Ettermiddagsøkt med sivile pasienter på tannlegekontoret: Assistent Eva Mikkelsen og tannlege, kaptein Håkon Tande med sykevokter Roger Beck i midten — alle nordlendinger, alle tre sågar fra Troms!

før sambandstroppen begynte å montere det lenge så etterlengtede aggregatet for sykestua, vel fornøyd over en riktignok alkoholfri, men akk så sukkerholdia, boks Cola.

Tannpleie

—Med det ekstra høye sukkerforbruket de fleste av oss har her, mye på grunn av at vi drikker mye sukkerholdige drikker, får vi gjerne en del ekstraproblemer i forhold til hva vi er vant til hjemmefra — ising i tennene og lettere tannkjøttbetennelser.

Ikke noen moraliseren de pekefinger fra tannlegen, men bare en påminnelse om at dette og kostholdet under

Der røyk Den!

Libanon-tjenesten kanskje tilsier — for de fleste — at fluorholdig tannkrem bør suppleres med fluorskyllinger.

—Jeg syns det ser bra ut for de fleste, og jeg er imponert over responsen på oppfordringen om å komme og få fluortabletter — vi måtte tømme lageret i Naqoura for å dekke etterspørselen, forteller Tande som derimot ikke er like imponert over utvalget i tannpleiemidler i kantina. — Kan ikke skjønne annet enn at tannbørstene de selger der er beregnet for hest.

Alibi

Som naboene i sykestua, behandler også tannlegen og hans assistent, Eva Mikkelsen, sivile gasienter. Militære på formiddagen, sivile etter lunsj, sammen med andre sjøemål.

—Et bilde av situasjonen gir dette: På formiddagen behandler vi normalt 4-5 pasienter på fire timer, mens på en totimers ettermiddagsøkt har vi hatt opp til 14 pasienter.

—Hvilket også forteller en god del om hvilke oppgaver dere har å gjøre med på de militære kontra de sivile pasientene?

—Ja, for de militære pa-

sientene er det igrunnen som en vanlig norsk praksis — forebyggende praksis og informasjon om hvordan en skal ta vare på tennene her nede. For de sivile er det akuttbehov etter samlebåndsgrensippet, det vil si i klare ord tannuttrekninger.

Behandlingsbehovet for sivile er et så enormt behov, forteller kpt. Tande, at det ikke er praktisk mulig for tannlegekontoret å ta seg av annet enn nødvendige tannuttrekninger. Og det er dårlig stelt med tannhygiene og kunnskap om riktig kosthold blant den sivile befolkningen, skal vi tro tannlegen.

Kaptein Tande legger ikke skjul på at tannlegekontorets behandling av sivile er et godt egnet PR-bilde på den norske FN-styrkens hjelp til sivilbefolkningen, en slags alibi-funksjon.

—Det blir vel skoleprogrammet igjen også når vi får startet opp på nytt, men jeg vil gjerne ha sagt at det ikke går bra å bare hoppe på halleluja-prosjekt som dette. En må ned på grasrota, må være villig til å stange mot veggen i fem år, i hvert fall, før en kan regne med å komme noen vei. Vi må være jordnære og realistiske også i dette arbeidet.

Brødre på barrikaden

— Send bildet til Soldier of Fortune, foreslår Lt. Antonson, — Karlsen & Karlsen Ltd, ready for fight.

Med baktanken om å ihvertfall sende en kopi av bildet til det noe mer fredelige Sandefjords Blad har Blue Beret stilt opp brødrene Karsloon bak sandsekker og piggråd, i combat-posisjon, litt stil skal det tross alt være.

Brødrene Karlsen fra Sandefjord, Eddie (20) og fenrik Roger (22), begge KpA, henholdsvis tropp 2 og 1.

Knutsen & Knutsen Limited; Mer nøkternt fenrik Roger Karlsen og broder Eddie Karlsen, begge kompani A, henholdsvis første- og annen -tropp. Som har et medlem til i søskenflokket, en søster, — men hun er ikke her, og kommer vel ikke ned heller, i hvert fall ikke med det første!

— Ålreit her

Storebror Roger — fenri-

ken — var først ute med søknaden om FN-tjeneste, hvoretter den to år yngre Eddie (tjue år) slengte inn sin — samme dag som fristen utløp, et innfall, som han selv sier.

—Ikke dumt det, kommenterer Roger.

—Det er ålreit her, mener Eddie, selv om det er mange vakter, mye å gjøre. — Fint her i Libanon, synes også Roger, — og tida går fort.

Fenrik Knutsen har unnagjort tjeneste i Chebaa, og er nå til daglig lagfører på 4-5, mens menig Knutsen har tilhold på 4-25. Tilhørende hver sin tropp har ikke Eddie sin eldre bror og fenrik som befal, men likevel som våpeninstruktør på Hauer seter før avreise til Midt-Østen. Og de ser hverandre etter behov, sier de, men ikke så ofte, hva de nå måtte legge i det.

Ikke førstereis

Brødrepåret kommer fra Sandefjord, og begge har de vært til sjøs, Libanonreisen er ikke noen førstereis ut i den store verden for de to:

Roger har seilt tre årstid, Eddie ett år, førstnevnte stort sett over hele verden unntatt Australia, den andre mest på Sør-Amerika og Afrika. Men ingen direkte på Midt-Østen, nærmest kommer Roger med Tyrkia, Eddie har vært i Tunisia.

—Så det var ikke så uvant internasjonale før, for å si det sånn. Vant til selgere, prutting — og varmen. Det er varmere i Sør-Amerika og Vest-Afrika, slår yngstebror kategorisk fast.

Spor, lytt, lær

Viste du at:

— Men enn seks tusen Saqiboere har slått seg ned i Brasil?

— Noen av de viktigste kamper under den andre verdenskrig i Libanon sto i Ebel es Sagi og El Ferdis?

— Et bra oliventre i et godt år kan bære to hundre kilo frukt?

FN-tjeneste i Libanon er en enestående sjanse til å lære mer om et fremmed land og kultur, om Midt-Østen, et av de mest konfliktfylte områdene i verden — det område hvor pessimister mener den tredje verdenskrig vil starte.

En ting er de storpolitiske skyer og motsetninger som her er til stede, på det mer lokale plan, i nærmiljøet — Saqi, Rashayia, Tibnine og de andre stedene nordmennene er forlagt — er det også mye å lære og erfare for den som ønsker å vite

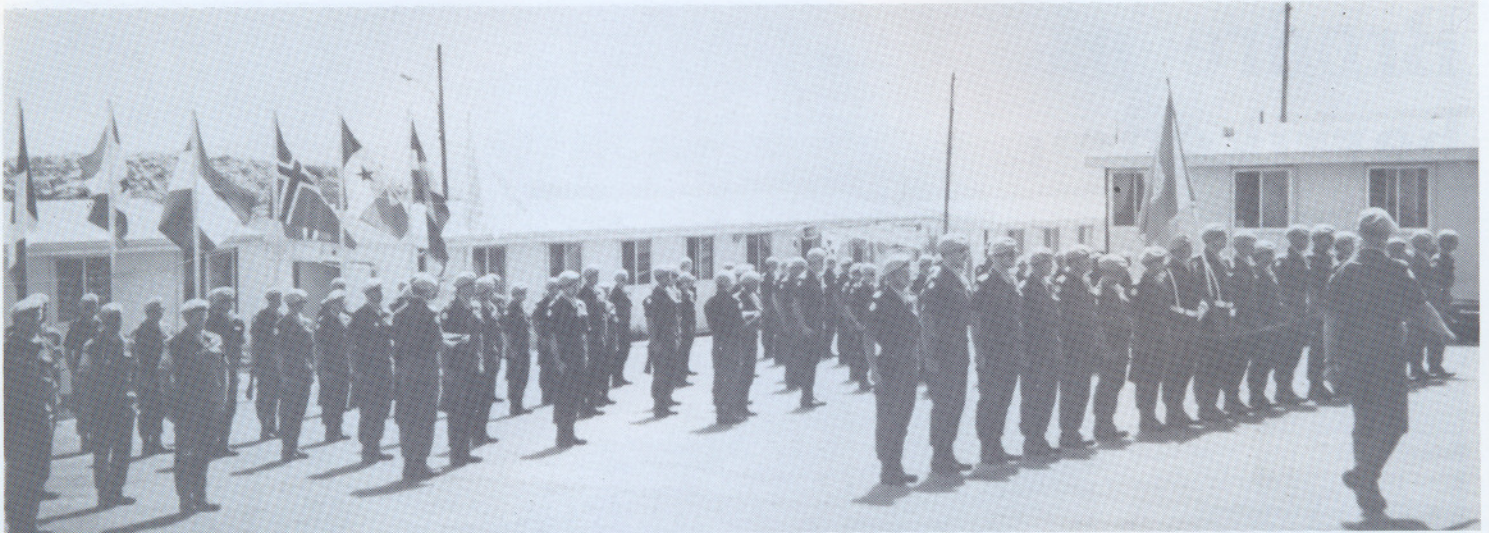
Bataljonssjef Vangen hadde blant andre moukthar Yousef Sa'adeh som historielærer rundt i Saqi by.

mer om omgivelsene vi lever og tjenestegjør i.

Det er et vell av kunnskap som bare ligger og venter, men som det koster en smule anstrengelse å plukke fram. Bataljonssjefen, oberst Reidar Vangen, fikk moukhtaren i Ebel es Saqi, Yousef Sa'adeh, til å ta seg med en tur rundt for å få vite mer om byen og folket. Libanesere som har levd et par generasjoner er

en uuttømmelig kilde til informasjon, og de har opplevd mer gjennom et liv enn mange andre. Og de er mer enn glade for å kunne dele sine erfaringer med de norske soldatene.

—Kunnskap om det landet og folket vi er hos, deres historie og kultur, er viktig også for å kunne løse den oppgaven vi er pålagt i FNs fredsbevarende tjeneste, sier oberst Vangen.

Prikkfri medaljeparade i NORMAINTCOY.

General Callaghan tildeler FN-medaljen.

Svette medaljer

— Vilka snygga pojkar! Vilken elegans!

Den svenske oberstløytnant — riktignok en skøyer av rang — er ute av seg av begeistring. Anledning: NORCO-gruppens finpuss før avreise til medaljeparade i Tibnine. Og aldri siden konfirmasjonen har vel major Tveits tekstiler vært mere strøket og bedre presset enn denne dag — så elegant utført at vi må få fremme vår berettigede mistanke om at han hadde fått kynding bistand.

Og ikke mindre eleganse ble det i NORMAINTCOY, hvor geledd på geledd sto oppmarsjert i den fineste olivengrøne uniformering, med de UNIFIL-deltagende nasjoners flagg, det libanesiske og FN-flagget vaiende i den svake vinden — som imidlertid ikke var frisk nok til

å forhindre små elvefår av svette på mang en rygg. Varmt var det, asfaltplassen gjorde ikke situasjonen bedre.

Honnør

Force Commander, general Callaghan, ga i sin hilsmings-tale honnør til det norske verkstedkompaniet, som han har gjort gjentagne ganger tidligere, for den utmerkede innsats kompaniet gjør for FNs fredsbevarende styrker i Sør-Libanon.

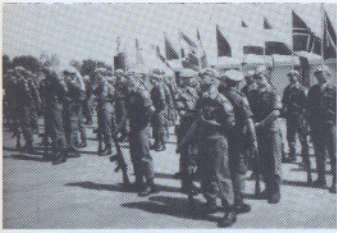
Blant de mange innbudte

NORCO-folk som får sin medalje i Tibnine

Utebespising med norsk mat.

Velfortjente medaljer til verksted-soldatene.

gjestene til medaljeparaden, var også Deputy Force Commander, den norske kontingentsjefen — brigadegeneral Lund, og hans etterfølger, oberst Singstad. Flere gjester var også tilstede fra NORGE og fra NORBATT.

Bak kulissene

Om det var transpirasjonsfremkallende hett på oppstillingsplassen, var det ikke mindre varmt på kjøkkenet, som sto overfor den formidable oppgave å bespise om lag 230 mennesker denne dagen. Men det skapte på ingen måte problemer for den dyktige stab, som kunne varte opp med norsk mat: Spekemat (fenalår inkludert), røkelaks og eggerøre — og brunost.

Til bespisningen — ute i finværet og inne i matsalen — sørget GHANBATTs eminente band for akkompagnement, riktignok et definitivt og udiskutabelt stilbrudd med den norske bevertningen, men med en multinasjonal styrke, hvorfor ikke?

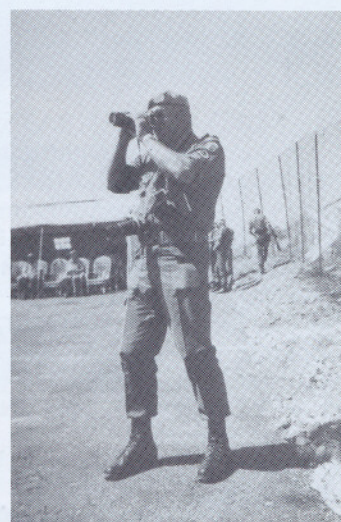
Force Commander med sjef for NORMAINTCOY.

Og ikke minst imponerende med arrangementet var videoprogrammet som viste paraden fra de tidlige morgenforberedelser, til sjefens disco-dans etter de besøkendes avreise — til de feiende funk-highlife-rytmene til det ghanesiske band

som knapt nok ville gi seg. Og i påfølgende reprise over det interne TV-nettet kunne man flittig kommentere og diskutere presisjon og stil, hvor hovedkonklusjonen fra de deltagende var: Well done!

Disco til afro-music.

Og metervis med film gikk med.

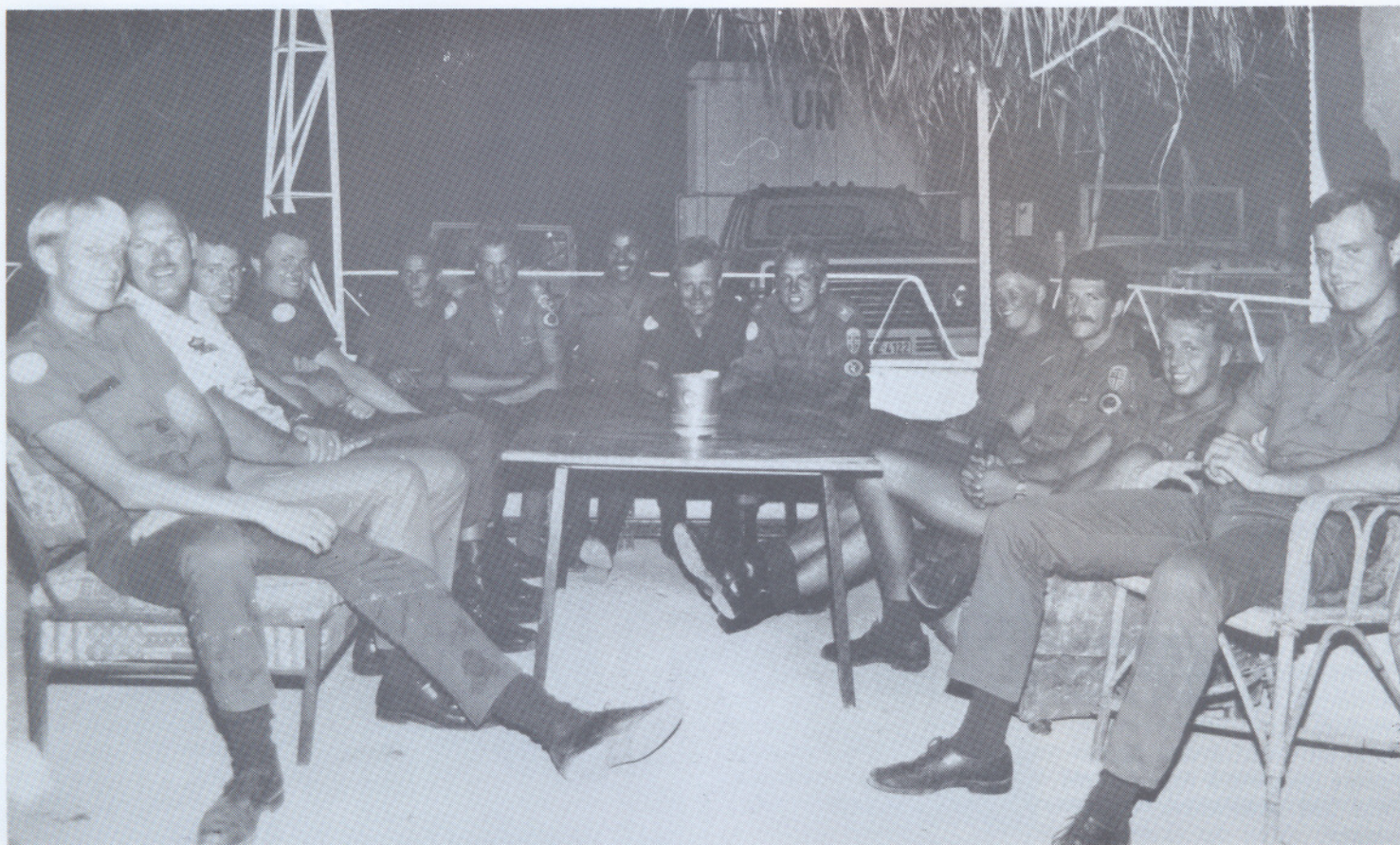

1. Libanons president, hva heter han?
2. Når ble staten Israel opprettet?
3. Hvem var David Ben Gurion, mannen som Tel Avivs flyplass er oppkalt etter?
4. Tidligere var Jerusalem delt, hvilket land tilhørte den østlige delen?
5. Etter hvilken krig ble Jerusalem forent?
6. Fredsavtalen mellom Israel og Egypt har fått et spesielt navn, hvilket?
7. Hvem er leder for PLO?
8. Hvem er leder for De facto forces etter at major Haddad døde?
9. Hva heter hovedstaden i Syria?
10. Rashid Karamah er en libanesisk politiker som ofte går igjen i nyhetene, hvilken stilling innehar han?

Svar

1. Amin Gemayel
2. 1948
3. Israels første statsminister
4. Jordan
5. Seksdagerskrigen i 1967
6. Camp David-avtalen
7. Yassir Arafat
8. General Lahad
9. Damaskus
10. Statsminister

Takk for innsatsen og gratulerer med styrket selvfølelse!

Glad gjeng i verkstedkompaniet — samhold er viktig og riktig, sier de.

GUTTA I ÅSEN

— Vi har veldig morske sjef-fer, det er derfor vi er så snille.

Latteren runger, som den gjør støtt og stadig den timen eller så vi sitter hos replagstroppen i NORMAINTCOY. På samlingssplasset deres i Camp Scorpion — “oppe i åsen”, som de selv foretrekker den benevnt, er det liv stort sett hver kveld.

— Det er godt å komme hjem til Tibnine etter en lag dag ute i AO på inspeksjon og det er et fantastisk godt samhold i troppen.

De vel tjue gutta i replagstroppen (16 korporaler og menige og fem befal) farter mye rundt i UNIFIL AO for å besøke de ulike bataljonene, på inspeksjon av kjøretøyer eller for å drive instruksjon. De kommer i god kontakt med mannskapene fra de andre nasjonene som er med i styrken, og noen skaffer seg varige venner.

En av gutta i SENBATT ble nettopp far til en guttunge hjemme i Vest-Afrika, blir vi fortalt, og ettersom han hadde etablert et godt kameratskap med en som tjenestegjorde som instruktør i forrige kontingent, oppkalte han likegodt sønnen etter ham. — Men Utne er jo et ettervavn, var det en som innvendte. — Samma det, det er et godt navn!

Hjemme best

— Vi er privilegerte, sier gutta, — vi får komme oss

rundt, sett oss omkring. Og vi får god kontakt med folk i de andre bataljonene, får lært og erfart mye. Men av praktiske grunner kommer vi tilbake til Tibnine for overnatting, med unntak av NORBATT som ligger så langt unna, og da sier vi at vi kommer hjem. Hjem er campen, prefaben nå, også om en har vært i Norge på leave er det hjem til NORMAINTCOY.

— Når vi kommer inn svette og møkkete (og vasker hverandre, skyter en inn)

er det fint å samles her oppe i åsen og utveksle erfaringer og historier. Det er fint å komme så mye ut framfor å måtte være i campen hele tiden, men det er slitsomt også.

Troppen bor fordelt på to prefaber, men holder mye sammen også på det lille som blir av fritid. I Tibnine er nå alle prefaber ombygd så alle og enhver har eget rom, og utbedringene pågår fortsatt, blant annet med å lage dører til alle rom, i dag er det blandet — noen har dør, andre et ullteppesystem.

— Vi bor helt ålreit, sier de, noe de andre i verkstedkompaniet også vil fortelle deg. Og vi har en hel masse prosjekter på gang, men en del av dem blir jo jobbing for neste kontingent. Men det er bedre at vi får unna en del ting nå, framfor et de skal stå i det vannrette vinterregnet og snekre dører. — Skulle vi se resultatene

Radio Scorpion-rele for Naqoura

av de mange prosjektene, måtte nok alle få rekap, mener en. — Det får bli opp til våre barnebarn å gjøre den siste finishen, mener en annen.

Tabbekvelder

Tabbekasseordningen i tropen har hatt to funksjoner: Redusere antall grove tabber, og samle mannskapet til lystig lag. Forseelser av grøvre slag blir nemlig straffet med en stykk kasse øl, som i fellesskap fortæres. For en tid tilbake var kolleksjonen på ikke færre enn fem kasser, og da ledsaget med bedre spise, tilberedt på den dertil oppmurte grill. — Vi har fått noen stygge tilbakemeldinger om høy-røstet prat, rapporterer en, hvor alvorlig vi nå enn skal ta det. — Men vi ligger jo høyt til her oppe, og lyden bærer langt.

Fyll og spetakkel er det likevel ikke snakk om, og overskuddet etter lange arbeidsdager tilsier ikke natterangel. Som da heller ikke er tillatt, ved midnatt er det jamnt slutt i Camp Scorpion, ett lørdager.

Prefab-livet

Som de fleste andre FN-tjenestegjørende i Libanon må replagstroppen også jobbe mye overtid, og syndelig mye fritid blir det ikke snakk om.

—Og vi har overhodet ikke problemer med å fylle det som er av fritid. Det er nok å ta seg til, hvis en vil. —Å skrive brev hjem går også an, supplerer en.

—Har du fått svar da? spør en annen.

—Nei.

Kveldene skal også brukes til å ivareta personlig utstyr, vaske klær, og til å utbedre nærforsvarsstillinger. Mange er også engasjert i arbeidet på verkstedkompaniets radiostasjon.

—Noen brakkesjuka, kjent fenomen fra forlegninger i Norge, er det med andre ord ikke snakk om?

—Ikke i det hele tatt, vi har video og leser en del, noe annet blir det stort sett ikke til.

Probleme for de norske mannskapene i Naqoura med å ta inn norske lokalsendinger i Libanon går mot sin løsning. Radio Scorpion, stasjonen til NORMAINTCOY vil sette opp en rele-link i eller ved Tyr på kysten, og dermed skulle mottagningsproblemene for Naqoura være løst.

Radio Scorpion på 101 MHz kan tas inn både i NORBATT og i Naqoura, men med vekslende kvalitet, og en krystall for relésending fra Tyr er derfor bestilt for at også nordmennene tilknyttet NORCO kan få nytte godt av norsk radio under fredstjenesten i Libanon.

Radio Scorpion sender hver kveld fra sju til ti, til midnatt på lørdag, og har morgensendinger fra kvart på seks til kvart på sju. Hver

Hovedtyngden av staben i Radio Scorpion, fra venstre: Frode Jacobsen, Lunde, Telemark; Kai Reinertsen, Kristiansand; Vegard Wenger, Eidsvoll; Elisabeth Skorge, Kristiansand; Nils E. Henriksen, Arendal; Torbjørn Larsen, Rørvik; Torfinn Danielsen, Bogen; Arve Hollup, Naustbukta; Eivind Kleppe, Baldersheim; Harald Hoff, Trondheim.

tirsdag og torsdag er det naboene over veien — IRISHBATT — som låner fasilitetene til egne programmer.

Og når det ikke går egne

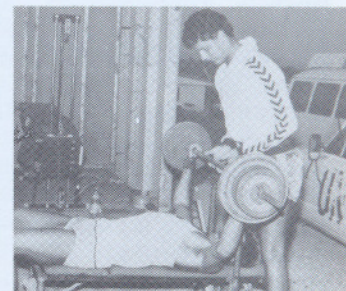
programmer over Radio Scorpion, relésender man den ikke stort mindre populære BFBS — British Forces Broadcasting Service — på Kypros.

MUSKEL-BUA

At de orker, er en fristet til å tenke, der svetten renner i styrketrening etter en allerede anstrengende arbeidsdag. Men orker gjør de, også i den nye Muskelbua i NORMAINTCOY.

På en gammel plating hitflyttet fra en annen del av leiren er vegger reist, og tak skal komme, og ymse styrketreningssapparat innstallert. På den enne veggen er imidlertid et stort hull stående igjen, men også det har sin gjennomtenkte forklaring: Ved gitte anledninger kan man benytte platingen som scene!

Tunge tak i Muskelbua i Tibnine: Slitende verkstedkompanimannskaper.

MINISTER-INSPEKSJON

Velkommen til NORBATT. Forsvarssjef Anders C. Sjaastad flankert av brigadegeneral Lund og bataljonssjef Vangen.

Besøket ble også påaktet av lokal presse, her i Al Anwar.

— Vi har klart å se veldig mye på veldig kort tid, sa en sliten forsvarsminister, Anders C. Sjaastad, da han takket for seg og sin delegasjon etter tre meget travle dager i Sør-Libanon. — Det har vært interessant, lærerikt og hyggelig, og bataljonen er seg sitt ansvar bevisst hilste Sjaastad bataljonsledelsen med før avreise tilbake til Beirut, og videre til Egypt og Israel.

Forsvarsministerens besøk vil munne ut i en rapport om den norske deltagelsen i UNIFIL, en deltageles som igjen vil komme til å bli satt under debatt. — Om ikke tålmodigheten vår er slutt, så er det like før. Vi er nødt til å tenke på konsekvensene av å fortsette å stå her, sier forsvarsministeren og legger til at det må skje noe i området hvis en fortsatt deltagelse skal kunne forsvares.

Forsvarsministerens lenge utsatte reise til Libanon og Midt-Østen ble realisert i midten av september. Etter samtaler med libanesiske myndigheter i Beirut, besøkte delegasjonen verkstedkompaniet i Tibnine, UNIFIL-hovedkvarteret i Naqoura og bataljonen.

Tett program

—Jeg hadde selv valgt et hardt program, sa Sjaastad, og hardt ble det, tettpakket fra tidlig morgen til midnatt og vel så det, hvor kompanibesøk og inspeksjoner var ledsaget av samtaler med befal, soldatrepresentanter og lokale myndigheter.

Med i følget var også Norges FN-ambassadør, Tom Vraalsen, vår chargé d'affaires i Beirut Nils Ragnav Kamsvaag, stortingsrepresentantene Osmund Faremo og Ottar Gravås, oberst Ole Rønning fra Forsvarets Overkommando, og Ivar Glomstein og Finn Molvik fra Forsvarsdepartementet. Den norske kontingentsjefen, brigadegene-

Inspeksjon på Steinmyra i Saqi.

ral Gabriel Lund, ledsaget følget under hele turen.

Nesten rørende var det å se oberst Rønning, bataljonssjef i kontingent fire og fem, treffe mange gamle og gode venner i Saqi. Unge som gamle kom og kastet seg rundt halsen på ham, og det ble innimellom møter tid til å stikke innom her og der. En bataljonssjef som utvilsomt må ha rullet å gjøre mange bekjentskaper, og som alt annet er blitt glemt på årene som har gått.

Quo vadis?

Den norske deltagelsen i de fredsbevarende styrkene i Libanon har naturlig nok vært om-diskutert siden starten i 1978, og har ikke avtatt med årene. Forsvarsministerens besøk kom i høvelig tid foran mandatfornyingsdebatten i FN, og der til egnet var det at vår FN-ambassadør var med under besøket. Hvordan vurderer så forsvarsminister Anders C. Sjaastad vår fortsatte UNIFIL-deltagelse? I et intervju kom han inn på en

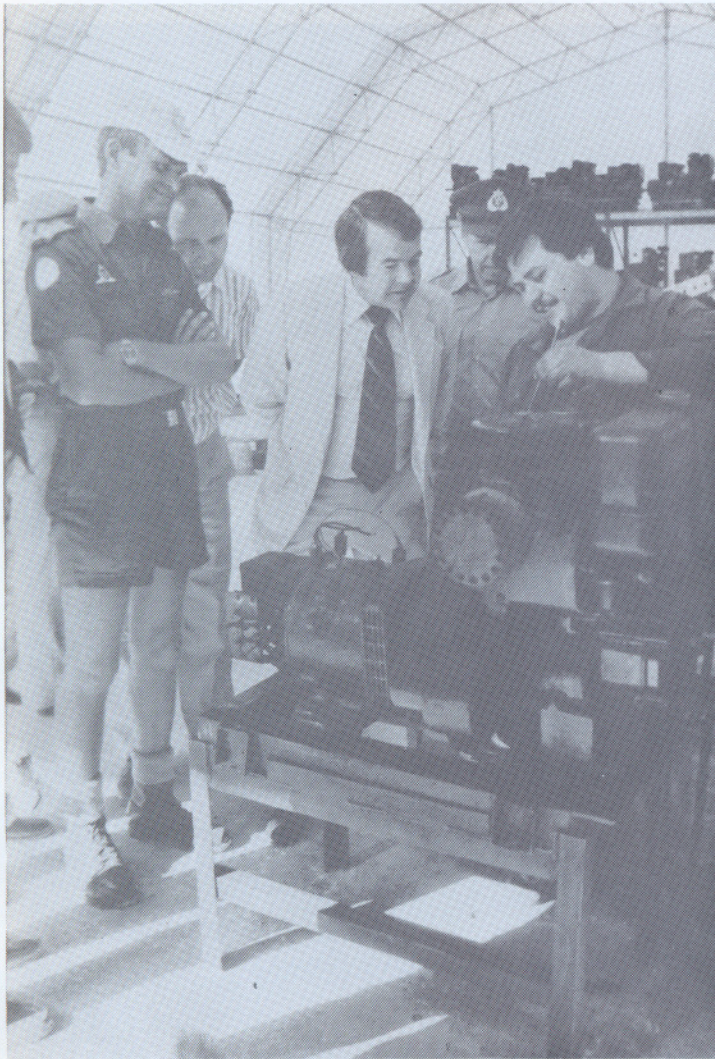

del momenter i debatten: —UNIFIL har en oppgave fordi den politiske situasjonen i Libanon er så flytende. En stabilisering av den nåværende situasjon uten en utvikling i noen retning vil føre oss i retning av en Kypros-situasjon, hvilket vil være veldig ødeleggende, sier Sjaastad, og peker på det nå mer enn tyve år gamle fredsbevarende oppdraget på Kypros, som ikke har evnet å løse konflikten på den i dag delte øya.

Nattlig inspeksjon sto på delegasjonens tettpakkede program.

Interesserte tilskuere i verkstedkompaniet, Tibnine.

Forsvarsministeren understreker sterkt at troverdigheten til FNs fredsbevarende styrker generelt — og villigheten fra medlemslandenes side til å stille styrker — må telle med i vurderingen av UNIFILs stilling, en styrke som ikke på langt nær er i stand til å oppfylle sitt opprinnelige mandat, beliggende bak den israelske okkupasjonsmakten som den er. Ute av stand til å oppfylle mandatet, utføre sin egentlige oppgave, kan UNIFIL komme i skade for å underminere FN-styrker generelt, mener Sjaastad.

—Nå er det veldig mye opp til partene i området å bestemme UNIFILs framtidige rolle i området. Først og fremst Israel, men også libanesiske myndigheter.

Tålmodighetsprøve

Forsvarsminister Anders C.

Sjaastad besøkte sist Sør-Libanon like før den israelske invasjonen i -82, og han gir uttrykk for at inntrykk fra tidligere besøk er blitt forsterket under dette

Velferdshus i NORMAINTCOY

●●●●● Ved en enkel — men ikke dermed nødvendigvis mindre stilfull — seremoni ble verkstedkompaniets nye velferdshus innviet for en tid tilbake. Nåvel, velferdshuset er bare ettroms, men likefullt er marked forbedring fra tidligere lokaliteter i privaten til velf., off. m.m. lt. Reinertsen.

Fra venstre: Lt. Magne Martinsen, leirmester; korp. Sverre Bakke, miljøutvalgsmedlem; oblt. Arild Svein Bakken, kompanisjef; kpt.

Til bords i NORMAINTCOY.

besøket. Er det så slutt på tålmodigheten med å stå bak israelske stillinger og være ute av stand til å løse den oppgave UNIFIL ble pålagt?

—Om ikke slutt på tålmodigheten, så i hvert fall like før. Vi er nødt til å tenke på konsekvensene av å fortsette å stå og stå her.

Men noen ensidig norsk tilbaketrekning er det ikke snakk om. Norge har ikke trukket seg ut av noen fredsbevarende misjon tidligere, og en slik må eventuelt også nå skje i en slags samordning med andre land.

Dette er forøvrig spørsmål som stadig drøftes mellom de kontingentdeltagende land ved FN-hovedkvarteret i New York, kan vår FN-ambassadør, Tom Vraalsen, opplyse.

Det er først og fremst politiske vurderinger som gjøres om vår fortsatte deltagelse i UNIFIL, framholder Anders C. Sjaastad. — Økonomiske spørsmål er ikke av avgjørende betydning. Vi må være villige til å betale hvis vi er villige til å være med, men en må først vurdere styrkens rolle.

Lokale ledere

Forsvarsministeren med følge fikk ved siden av inspeksjon i verkstedkompaniet, og i bataljonens tre kompanier, også tid til å møte representanter for den sivile ledelse i NORBATT AO. På spørsmål fra en av mouktarene om forsvarsministerens syn på den libanesiske situasjon, svarte Sjaastad blant annet:

Lars Markhus, admoff.; Lt. Kai Reinertsen, velferds-

reiseog idrettsfører. (Foto: Lt. Børre Grindstein).

Besøk i krukkeberkstedet i Rashaiya — uunnværlig element i et NORBATT opphold.

Takk for denne gang.

Forsvarsministeren tok seg tid til å møte representanter for soldatene i NORBATT.

—Jeg har hatt diskusjoner med libanesiske ledere i Beirut, og jeg har inntrykk av at den nåværende regjering prøver å føre en politikk som kan føre mot en tilbaketreking av israelske styrker fra Libanon.

Representanter for soldatene fikk også anledning til å reise sine spørsmål overfor den besøkende delegasjon, og tok blant annet opp mulighetene for å få fylt lediggjorte menige stillinger etter repatrierte mannskaper, muligheter for mer treningsutstyr, økte muligheter for å komme på 60-timer, til å ringe hjem over Radio Norge.

Til det siste svarte Sjaastad at det var et spørsmål som han har reist flere ganger hjemme, men at det støter på internasjonale reguleringer. Han lovet imidlertid å gjøre nok et forsøk.

Til et spørsmål om hvorfor ikke Forsvarsdepartementet gikk ut og tok til motmæle mot tildels sjikanoøse artikler om FN-styrken i pressen, oppfordret forsvarsministeren mannskapene selv til å sende svarinsener, og hintet til de besøkende journalister at han hadde tro på god pressedekning under dette besøket.

●●● 3-0 ble det til Stabskompanibefallet i en vennskapskamp mot Bataljonsstabens lag i en fartsfylt, spennende og velspilt match på Steinmyra i begynnelsen av september.

Nogle Betragtninger over en Søndagstur

Jeg hadde over lengre tid fått mange forespørslers (la oss kalle dem det, skjønt de noen ganger nærmest hadde karakter av befalinger) om å vise mitt nærvær på disse populære turer for NOBATTs personell: Chebaa-marsjen. Bare navnet bærer preg av en fysisk prestasjon som minner om den utholdenhet, styrke og mot som er tildelt disse lange distanseløpende mennesker, som trener og atter trener . . .

Og hver gang disse forespørslers hadde sunget i mine ører, hadde jeg kunnet paradere dem bort grunnet mine søndagslige gjøremål. Men en gang måtte det jo komme: all vel fundamentert og saklig argumentasjon hadde mistet sitt grunnlag. Og da, for en ung mann, i min stilling og med min grad, og under utrykkelig forsikring fra turens komité, om at dette skulle være en søndags tur, og ikke på noen måte en fysisk styrkeprøve, måtte jeg høytidelig og i vitnenes nærvær gi et utvetydig Ja.

Dagen rant med strålene vær som hver dag gjør her i Midt-Østen på denne årstid, og det avtalte tidspunkt for avgang ble faktisk bare overtrådt med nogle små minutter. Den første tundes bestigelse skulle etter manges bitre erfaring være den mest fysisk anstrengende, der ruten nærmest bar den strage vei oppover. Men hva for disse østlandets niveleringseksperter vurderingsevne å regne, var den forestående motbakke for intet annet å regne enn vanlig vestlandsk natur slik vi finner i vårt moderland.

Allerede fra start ble mine bange hypotetiske anelser over turens form meget realistiske, og den ene overraskelse avløste den annen med en noget for stor hyp-pighet. Hva som ble lovet: et rolig tempo og en avslappende atmosfære ble raskt ihjelslått. De eldre

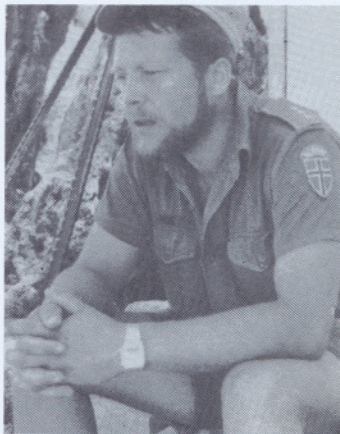
De gamle er fortsatt eldst, hevder artikkelforfatteren, som har latt seg Chebaa-marsjen i vold.

herrer skulle med all verdens tydelighet statuere det gamle ordtag: de eldste er eldst. En fryktinngydende tagt på de apostoliske hester ble hurtig registrert, og denne forfatter samt en nogenlunde jevnaldrende deltager måtte bare mobilisere all den lunge- og hjertekapasitet som disse organer etter naturens fordeling kunne yte. Mange var de tanker om bedre fostring for denne tur. Men man hadde jo også lyttet til de store idrettsutøvere i konversasjon med den kyndige legestand om den store nødvendighet av meget surstoff i megen høyde . . . Midt i denne idrettsanatomiske tankegang rann det meg i hu en innskrift fra en gammel vedovn: I din ansikts sved skal du spise ditt brød inntil du vender tilbake till jorden. Og dessforuten: meget slit og stor møyse skal forme en ungdom til mann. Så her var ikke alternativene mange.

De eldre sveltende rygg forsvant tidlig bak de mange stene, her var man overlatt til seg selv og sine egne tanker. Søndagstur, hva var nu det? Jeg kunne ikke få min tillærte definisjon fra min bardom til å stemme med dette høyt oppdrevne tempo. Og med ungdommens

stadig lengre akterutsigelse, med våre tanker om verdens problemer og gleder, erindret jeg plutselig dikterens ord: under meg på hva jeg får se over de høye fjelle . . . Jeg løftet mitt slitne blikk, skuet utover de mange daler og fjellpartier som er så helt annerledes enn fra vårt moderland. Annerledes ja, men faginerende og vakker. Disse øde fjellstrekninger med rester etter menneskers strev med å rydde bort stein og kultivere denne høytliggende jordbunn for å skaffe sin familie det nødvendige til livets opphold. Nå var alt grodd til. De gamles slit ga ingen avkastning mer.

Dette landskap som hadde påkallet enhver jærbus arbeidsiver. Unge og eldre mennesker med sine gjeter-

Men det er jo frivillig, Moe.

staver, sine nistepakker rullet inn i et slags tørkle bærende på sin rygg; som passer på sine dyr, fører dem til beiteplasser (skjønt jeg ikke kan forstå hvilken næring de finner i disse forlengst inntørkede strå) og til de nødvendige vannkilder. Mennesker som krysser vår vei med sine lastedyr for å frakte frem sine varer . . .

Kontrastene med vårt eget landlige miljø, så store, så gjennomgripende, og dog så betagende, og dog så meget vi kan lære av hverandre . . .

Vi fikk ikke "tid" til noe kaffekok, og så mange fotografier ble heller ikke vår tur til del. De eldre herrer nådde først til Chebaa, og de samme herrer kom også først tilbake til utgangspunktet, og slik ut fra en prestasjonsmessig vurdering levnes der ingen tvil: de eldste er eldst. Men søndagstur er søndagstur, med tid til å avveksle fra den harde arbeidsuke, tid til å sitte ned på en sten, tid til betraktninger, tid til å vinne tilbake en mental ro og fred.

Det er visst noe man kaller generasjonsmotsetninger. Kanskje har de dukket opp på søndagsturens arena også, men med motsatt for-tegn????

Presten

Tunge hiv og skarpe skudd

Tungtpustende etter en mils hard løping i en alt for varm solsteik, med sekk og våpen — er det rart det blir en bom, eller fem, på de fem AG-skudd? Av presseetiske prinsippensyn unnlates enkelte feltløpdeltageres arge kommentarer etter den innlagte skytingen å refereres.

Et spennende løp, som samtidig var uttagning til UNIFIL-mesterskap hos finnene, lenger nedi dalen. Noe i underkant av de "egentlige"

Hektisk aktivitet på standplass, Saqi skytebane.

femten kilometrene, riktignok, men langt nok, så det ut til — etter de svettedy-

våte deltakerne å dømme.

Spennende skyting, som for enkelte gjorde betydelige utslag i plasseringen, og flere sterke løpstider. Uten at god løping og god skyting alltid var i den optimalt ideelle kombinasjon.

Tett på resultatlisten, som tilslutt ble toppet av Tveit fra KpB, mindre enn minuttet foran Heggseth, Stkp, igjen tjue sekunder foran lt. Stiansen, samme kompani.

De fem beste (tilleggsminutter i parentes):

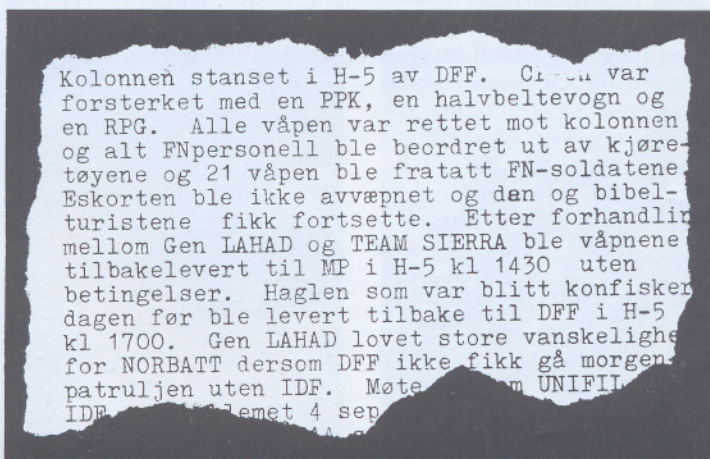
1. Tveit, KpB	1.04.57 (4)
2. Heggseth, Stkp	1.05.24 (8)
3. Stiansen, Stkp	1.05.44 (8)
4. Vadseth, Stkp	1.08.36 (2)
5. Sundland, KpA	1.08.45 (2)

God skyting var ikke alltid kombinert med god løping.

Snipp snapp snute

Ingen deltagelse i UNIFIL-mesterskapet i patruljeløp hos finnene i denne kontingenten for NORBATT. Grunnen kan leses ut fra faksimilen fra ops-rapporten til høyre. DFF-aksjon mot eskorten og beslaglagte våpen stoppet det godt skodde laget.

DFF veltet NORBATTs deltagelse i UNIFIL-mesterskapet i patruljeløp.

Organisator, kaptein Nilsen, greier ut for start ved Saqi Helse-studio.

Hvordan skal geværet best surres til sekken?

Endelig i mål, avklokket, og avskodt.

Stor spenning knyttet til kaptein Aasvangs resultatservice.

— Hvordan gikk nå dette, mon tro?

MESTER-SKYTING

—Uff, gitt, jeg har nesten ikke sovnet i hele natt, sier er nervøs skyteleder og pistol-mesterskapsdeltager, kaptein Aasvang anpusten. Som imidlertid klarte å hale i land en andreplass, og dermed sikret deltagelse i grenen i UNIFIL-mesterskapet. — Det ville jo vært for ille å bli slått her som jeg har omberammet leaven min og all ting for dette skytemesterskapet.

Bataljohsmester ble kåret både i pistol og AG-3, etter hard kniving om de fremste plassene. På grunn av arbeid på Saqibanen ble AG-3 skytingen lagt til Hasbani og pistolskytingen til Rashaiya, begge steder med ut-

— Mer eller mindre fornøyde pistolskyttere etter endt dyst på Rashaiya-banen.

merkede forhold. Stevnene ble avviklet med velvillig assistanse fra KpB, Pi-troppen og sambandstroppen. Resultatene, som fra mesterskapene, som også gjaldt som uttakning til UNIFIL-mesterskapet i FIJIBATT, er som følger:

AG-3:

1. og Bn mester 1999	79 p
Skollevoll, Kp B	
2. Fenr Herikstad, St Kp	67 "
3. Raasok	66 "
4. Stasviken Kp B	65 "
5. Fenr. Bendiktsen Kp B	64 "
6. 5300 Broderstad Kp A	62 "
7. 5235 Romuld Kp B	60 "
7. 5508 Holven Kp A	60 "
9. Runningen Kp B	59 "
10. Korp Moen Kp A	58 "
31 deltakere.	

PISTOL

1. og Bn-mester	94 p
Kapt Hanssen Chebaa	87 "
2. Kapt Aasvang STKp	85 "
3. 1999 Skollevoll Kp B	82 "
4. Fenr Westerlund STKp	78 "
5. Korp Myrberg STKp	77 "
6. Kapt Hagenlund Kp A	71 "
7. Fenr Myrseth Stkp	69 "
8. Runningen Kp B	68 "
9. v/k Knudsen StKp	66 "
10. Korp Aadal Olsen StKp	27 deltakere.

KRAFTPRØVE I STEKENDE VARME

En kraftprøve av dimensjoner syntes det å være, infanteriløpet en stekende het ettermiddag fra helstestudioet i Saqi, med mål ved matsalen mer eller mindre halvannen time seinere. Uten forkleinelse for noen,

må det være lov å fremheve Sambandstroppen for imponerende deltagelse. Løpet tjente, sammen med tidligere løp, også som uttagning for UNIFIL-mesterskapet, og vi bringer her øvre del av resultatlisten:

M I-II

1. 5223 Lid KpA	1.24.20
2. Fern Sundland KpA	1.31.55
3. Korp Fladsrud StKp	1.33.29
4. 5237 Nilsen KpA	1.35.12
5. 4975 Hansen StKp	1.35.53

6. Korp Øie StKp	1.37.75
7. Fenr. Østborg KpA	1.37.58
8. 5326 Lie KpA	1.46.11

M-III

1. Fenr. Biørn StKp	1.39.32
---------------------	---------

K-I og II

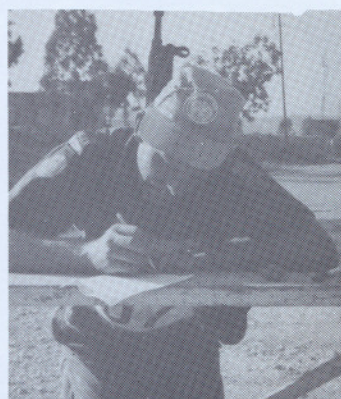
1. 4557 Ulvær StKp	2.29.21
--------------------	---------

Følgende ble tatt ut til Unifilmesterskap 4. okt i Dutch Inf Coy:

Fenr Sundland (kapt)	KpA
5237 Nilsen	KpA
Fenr Østborg	KpA
Heggseth	StKp
Tveit	StKp
Christensen	KpB
4975 Hansen	Stkp

Det var før start, det.

Hvordan i huleste var det nå denne meldingen lød igjen?

Ingen 40-timers arbeidsuke i NORBATT, har KpB funnet ut, og Idar Åge Olavsén, Romsdal og Leif Kristian Hauge fra Odda kan underskrive på det. — Imponerende innsats, sier kompanisjef, major Odd Pedersen.

TETTE UKER

Var det noen som snakket om førtitimers uke? Det er langt fra virkelighet i den norske FN-styrken i Libanon. I kompani B har man foretatt en undersøkelse om arbeidstiden, hvor det viser seg at en gjennomsnittlig arbeidsuke er på over sytti timer!

—Vi ønsket å finne ut hvor stor belastningen på kompaniet og den enkelte tropp var, forteller kompanisjef, major Odd Pedersen til Blue Beret. — Og, selvsagt, det ville være artig å se om lønnen virkelig er så høy som enkelte vil ha det til.

—En helt tilfeldig arbeidsuke ble valgt ut, uke 31, hvor vi også fikk fram merbelastningen som leaveavvikling påfører kompaniene. Dette var i leavepulje en, i skiftet mellom toukers og enulers leave, med mange borte i begynnelsen av uken, og med noen få som reiste mot slutten av uken.

En lignende undersøkelse ble gjort i B-kompaniet også

i forrige kontingent, og slutresultatene viser at arbeidsbelastningen og —innsatsen har vært større i kontingent tretten enn i tolvren for KpB's vedkommende.

I utgangspunktet regnet man med en sjudagers arbeidsuke, mandag til og med søndag, og målte gjennomsnittlig arbeidstid for den enkelte tropp.

—I hovedkvarteret fant vi en gjennomsnittlig arbeidstid på 63 timer, alt personell — befal og mannskap — innberegnet. Lengst gjennomsnittlig arbeidsdag var på 11,3 timer, kortest på 5,5, opplyser major Pedersen.

For tropp 1 var arbeidstiden på 70 timer, høyeste gjennomsnitt på 12,4, laveste på 8,7 timer.

Andretroppen hadde denne uken hardest belastning, med 84-timers uke, med høyeste gjennomsnitt på 16,5 timers arbeidsdag, kortest 9,6.

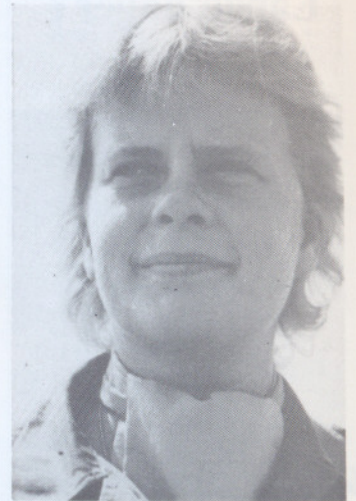
Tropp 3 kom ut med 72 timers uke, høyeste 15,3 timer, med 8,3 timer på den på den andre enden av skalaen.

Tallene er videre beregnet for en normal femdagers uke, og da viser det seg at man hovedkvarteret hadde en gjennomsnittsdag på 12,6 timer, 15 timer i tr1, 16,8 i tr2 og 14,4 i tr3.

—Som hver og en kan regne ut og danne seg en formening om, er ikke lønnen ut fra dette så høy som mange vil ha det til, kommenterer kompanisjef Pedersen.

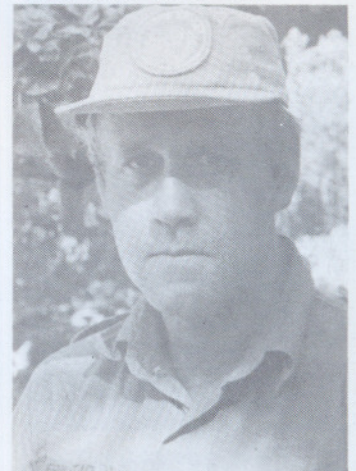
—Det er en imponerende innsats, og holdningen til soldatene er meget god, og den høye arbeidsbelastningen til tross ser vi ikke kvalitetsforringelse av tjenestutførelsen. Tvert imot, utførelsen av tjenesten er mer profesjonell nå enn før, over hele linja.

Lange dager?

Korp. Inger Hassel, Trondheim; NORMAINTCOY

Syns ikke det, tida går riktig fort. Vi har lunsj/siesta fra tolv til tre og det bryter opp dagen. Noe fritid blir det også, selv om vi ikke er uten overtid, hvor vi på lageret må stå på hvis verksteder jobber over. Så det blir ikke alltid til å slutte klikka fem. Og i det som måtte bli av fritid er det så mye å ta seg til, at tida går unna som bare det.

Fenr. Eilef Herikstad, Vigrestad; StKp: ,

Nei. Vi arbeider til jobben er ferdig. Vi er her for å gjøre en jobb, og den skal vi gjøre — til den er gjort, uansett hvilken tid på døgnet det måtte bli. Noen arbeidstid er det ikke, skjer det noe så må en rykke ut. Hadde det ikke vært nok å gjøre ville tida blitt lang, men i leiravdelingen er det nok å henge fingrene i, tidlig og seint.

● ● Nummer og navn?!!!

Lange dager?

Petter Myhrer, Lillestrøm; NORMAINTCOY:

Syns dagene er korte, jeg. Tida går veldig fort. Siestatid, og da er det ikke lange arbeidstida igjen. Jeg jobber med regnskap på lageret, og det hender det blir en del overtid, om enn ikke så mye i det siste, mere da verkstedfolka hadde fast overtid. Noe vaktjeneste blir det tredjehver uke, men likevel blir det tid tilovers for andre aktiviteter.

Lt. Leif Guttulsrød, Oslo; NORCO:

På NORCO-kontoret går dagene fort, jeg synes det er mye å gjøre, og problemer med å få tida til å gå er det ikke. Vi har regulert arbeidstid 7.30 til 15.30, men det er ikke alltid det lar seg gjøre å overholde den. Likevel synes jeg det var atskillig mer å gjøre da jeg jobbet i bataljonen tidligere, som PA. Men det er friere her, få legge opp arbeidet mer etter eget hode.

20

VIKTIG BINDELEDD HJEM

— Få med at vi har arbeidstid døgnet rundt, hvis noe skjer, må vi ut. Det er det, sier sjt. Slinde og farer ut døra for å reparere et aggregat, idet vi sitter på Signalhuset for å forhøre oss om sambandstroppens mangeslugne oppgaver og velgjerninger.

— Radio Norge, troppssjef, kaptein Roald Espseth, — er det ikke mulig å la den brukes til sivile samtaler hjem på kveldstid, en slags ordning å la Naqoura hvor man kan skrive seg på liste og gjøre opp for seg i cash?

— Ett problem er det tekniske. Samtaler fra Radio Norge går via kortbølge og må settes inn på det sivile telefonnett fra Tuentangen, med løpende norske tellerskritt. Kanskje kunne vi med spesialutstyr klare den oppgaven, selv om det ville medføre ekstraarbeid, men jeg er ikke sikker på om vi egentlig ville ha Televerkets tillatelse til å bruke stasjonen slik, den er gitt løyve som militær stasjon.

Unntaksvis kan mannskapene få lov til å ringe hjem over Radio Norge, hvor sterke velferdshensyn tilsier det, om enn med spesialtillatelse for hver gang. Ellers kan man ringe Norge via hovedkvarteret i Naqoura, hvis man bruker noteringsoverføring, opplyser kpt. Espseth.

Fem seksjoner

Kortbølgeradioen er bare én av sambandstroppens seksjoner, som den er delt inn i, i tillegg noterer vi:

— Linjeseksjonen: Styrke ti, som skal betjene vekslere og utbedre oppståtte feil, legge nye linjer, skifte ut gamle.

— Ekspedisjonsseksjonen: Tar seg av bataljonsekspedisjonen of arkivet, og betjener videre fjernskrivingsambandet internt i UNIFIL samt skrivestua. Elleve mennesker, hvorav tre jenter.

— OPS-assistenseksjonen. Fem mann som betjener sambandsutstyret i bataljonsopsen, og holder utstyret vedlike.

Fra flyttingen av veksleren i midten av september.

— Vedlikeholdsseksjonen: Tolv mann sterk gruppe som steller med blant annet aggregater og kjøleutstyr, og forsyner oss med sivil som egen strøm. Totalt teller troppen 47,

hvorav åtte befal — fire kvinner, hvorav ett befal.

Strøm

Strømforsyningen har vært et følbart problem særlig i

RADIO NORGE

På hemmelig frekvens et sted på kortbølgen: Radio Norge, den norske FN-Sryrkens forbindelseslinje til hjemlandet. Hvorover fjernskrivemeldinger og telefonsamtaler formidles.

— Vårt samband går på kortbølge til Tuentangen stasjon, ca en mil utenfor Lillestrøm, med kvalitetsmessig varierende forbindelse, forteller Henning Ludviksen, som er en av de fire radiotelegrafistene fra sambandstroppen som har sitt faste tilholdssted på stasjonen.

Det er ikke umulig å få inn samtale som går over stasjonen — LBL1 som kallesignalet lyder — på en vanlig, god kortbølgeradio, og for fortrolige meldinger bruker man derfor en enhet som automatisk sørger for koding. Stasjonen er forøvrig utstyrt med to fjernskrivere, en stor sender og to radiomottakere, og en ny sendermast.

Høyt hevet over statsråder og andre dignitærer: Sambandstroppen.

Linjelaget har mye å holde styr på.

Sambandstroppen skaffer kontakt.

Ebel es Saqi, men også andre steder hvor man delvis har vært avhengig av sivil strøm. At høstjakten har skapt spesielle problemer forbundet med at skudd mot småfugl med temporært tilhold på kablene har skadd

disse kablene kanskje like mye som de nevnte leilighetsgjester er et i den store sammenheng et mindre problem.

Spenningen og problemer med opplading av batterier har vært én ting, for få og

slitte aggregater et annet, usikker og dårlig forsyning av sivil strøm et tredje problem — som imidlertid nå i høst er kommet svært nær sin løsning gjennom montering av nye aggregater, som bringer tallet på slike i drift over førti. Med aggregatene i full drift kan bataljonen nå klare seg uten sivil strøm i det hele tatt — med et rimelig forbruk — blir vi fortalt. Sivilisters tapping av linjene er et annet forbigående problem.

Aktiv gjeng

Troppssjef Espseths utledninger om ymse aktivitet i troppen tyder på en aktiv gjeng. Fysiske aktiviteter ikke minst, med egen badmintonbane og bane for miniatyrskyting. Og UNIFIL-gull og -sølv i bordtennis. Alle — unntatt sjefen — har gått Saqi-marsjen til medalje, én har labbet den over tjue ganger, og troppens i Saqi-marsj marsj tilbakelagte distanse er over 2500 kilometer.

Bridge-farsott er det også i troppen, hvilket kan utledes fra at troppssjefen er mannen bak bridge-kurset velferden har arrangert. Spilles gjør det i hvertfall over en lav sko, kveld etter kveld.

Lange dager?

Dick Breivik, Tropp 2, KpA Cheba, Romsdal.

Tives godt, dagene kan bli både lange å harde. Men når en har noe å gjøre hele tiden går tiden fort. Trives bra i Cheba godt miljø og bra sjef er vel noe av grunnen til at dagene virker kortere enn de egentlig er.

Kommunikasjon med hjemlandet sørger Radio Norge, og blant andre Henning Ludviksen fra Tynset for.

Fenrik Ole Jacop Sortehaug, Tropp 3 KpB

Dagene kan virke veldig lange, men det er nok å bedrive tiden med. Er lagfører i lag tre, så det er nok å gjøre. Trives veldig godt. Det kan ikke bli bedre enn det en gjør det til selv.

Tettpakket lokale i El Hebbariye da speiderne avla sin avslutningsprøve.

Sminking og istandsetting av markør som var så livaktig likblek at det gikk et støkk i publikum.

FØRSTEHJELP FOR SPEIDERE

Sanitetstroppen yter utstrakt service også for den sivile befolkning i NORBATTs ansvarsområde, både på sykestua gjennom behandling av pasienter, og hos tannlegen som

19 unge speidere ble overrakt sine diplomer for vel gjennomført kurs under avslutningsfesten en lørdag først i september, etter høytidelig avsynging av den libanesiske nasjonalsang. — I et tettpakket lokale, hvor inviterte norske FN-mannskaper utgjorde et betydelig innslag.

Taler fra byens ledere, og av bataljonssjef, oberst Vangen, og den nybakte bataljonslege, major Grimstad, rammet inn en oppvisning hvor speiderne fikk vise hva de hadde lært, før nordmennene ble invitert til en overdådig libanesiske middag.

—Kurset er en grunnleggende innføring i elementær førstehjelp, lagt opp med spesiell tanke på hva speiderne kan oppleve her, forteller to av kursets organisatorer, løytnantene Kjell Johnsson og Asgein André Heimly i santroppen.

Hva som er spesielt aktuelt for speiderne i et

krigsherjet og usikkert Libanon, er for eksempel behandling av blødninger, avsprenge legemer og hjertekompresjon. — Og vi har spesielt lært de å tenke på å improvisere, ettersom de har veldig lite utstyr, understreker lt. Johnson.

gjør det samme. I kontingent tretten har troppen i tillegg drevet et førstehjelpskurs for speidere i byen El Hebbariye, i KpAs område.

De to sykepleierne forteller om mye rart å se fra sivile pasienter som kommer til sykestua i Saqi, med spjelking av brudd godt nedenfor bruddstedet til sårbehandling av så ymse slag: De har sett sår fylt med alt mulig fra tannpasta og gam-

mel kaffegrut til Dispril. Sårbehandling har da også hatt en sentral plass på kurset, som gikk over fem lørdagsleksjoner samt den avsluttende dagen.

Kurset kom i stand etter henvendelse fra speiderne selv. Speidergruppen i El Hebbariye er tverreligiøst organisert, og har både gutter og jenter som aktive. Santroppen vurderte henvendelsen positivt ut i fra ønsket om å hjelpe sivilbefolkningen og gjennom å satse på ungdommen.

I El Hebbariye har befolkningen et aktivitetssenter, som ved siden av et bibliotek rommer mange sosiale og kulturelle aktiviteter, og hvor også kurset i høst er blitt holdt — med stor takk fra sivilbefolkningen til den norske FN-bataljonen, konkretisert gjennom gaveoverrekkelser til NORBATT på kursavslutningen.

Munn-til-munn metoden demonstreres.

● ● Både og, eller enten eller, kaptein Berg og fenrik Fossum?

Hjertekompresjon under kyndig ledelse.

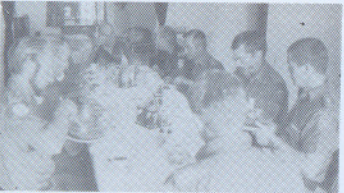
Fornøyd Force Commander i NORBATT

UNIFILs øverste ledelse — Deputy Force Commander Lund og Force Commander Callaghan — med NORBATTs sjef, Vangen.

Stabskompaniet stiller opp ved helipaden.

I godt lag ved lunsjbordet.

UNIFILs øverste militære ledelse sa seg meget godt fornøyd med hva de så under sin inspeksjon i NORBATT i slutten av august. Force Commander, General Callaghan, og Deputy Force Commander, brigadegeneral Lund, besøkte under den kjappe inspeksjonen Kp B's hovedkvarter i Rashayia el Foukhar og Blatt.

Det var den irske generalens første besøk til NORBATT XIII, mens brigadegeneral Lund, som også er norsk

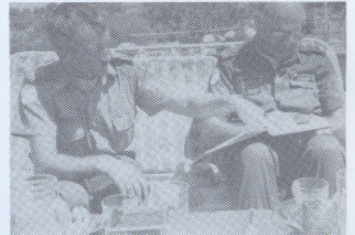
kontingentsjef, hadde besøkt bataljonen flere ganger allerede.

De besøkende ble gitt en brief i NORBATT HQ før avreise til Rashayia, lunsj i Saqi og videre inspeksjon på posisjoner i Blatt, som også ligger under B-kompaniets ansvarsområde.

En velopplagt Force Commander sa seg vel tilfreds med hva han så, og tok seg god tid til å prate med befal og menige. Blue Beret viser her et knippe bilder fra inspeksjonen.

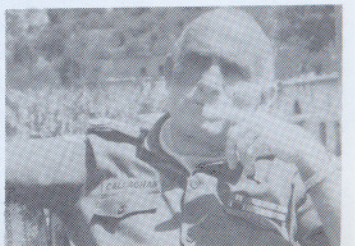
Oppstilling og inspeksjon i Blatt.

Kaptein Boquist ber og signatur i gjesteboka i Rashayia.

Orientering om posisjoner og stillinger.

Gemyttlig kar, den irske general.

— Værsgod, Force Commander!

